

ปล่อยชีวิตยอมตาย

(วันเสาร์ที่ ๑๑ เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๐)

ลูกๆ ที่รักทั้งหลาย

วันนี้เป็นวันเข้าพรรษา ซึ่งเราทราบ
กันดีอยู่แล้วว่า เป็นวันสำคัญในทางพระพุทธ
ศาสนา ที่พระภิกษุและพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย
ถือเป็นวันมหามงคล ที่จะได้สั่งสมบุญบารมี
กันเต็มที่ ตั้งแต่วันแรกถึงวันสุดท้ายของการ
เข้าพรรษา

หลวงพ่อยากให้ลูกทุกรูป ได้ใช้วัน
เวลาในช่วงเข้าพรรษานี้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ในการประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่ เพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ เช่นเดียวกับครูบาอาจารย์ของเรา

หลวงพ่อดปากน้ำได้เล่าประวัติการปฏิบัติธรรมของท่านว่า **“ฉันเอง ๒ คราว ปล่อยชีวิตยอมตาย ไม่ได้ตายเออะ”**

ครั้งแรกที่ท่านปล่อยชีวิตก็ได้เข้าถึงดวงปฐมมรรค ครั้งที่ ๒ เข้าถึงพระธรรมกาย ท่านตั้งใจปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังทีเดียว ในที่สุดท่านก็ได้เข้าถึงธรรมกาย ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ ในกลางพรรษา ซึ่งตรงกับเดือนกันยายน ปีพุทธศักราช ๒๔๖๐

เข้าพรรษาในปีนั้น ท่านได้ตั้งใจแน่วแน่ว่า ภายในพรรษานี้จะต้องปฏิบัติกิจในทางพุทธศาสนาให้บรรลุเป้าหมายให้ได้ เป็นตายอย่างไรก็ต้องทำให้ได้ ท่านตั้งใจแน่วแน่ ตั้งแต่อธิษฐานจิตเข้าพรรษาในวันแรก เช่นเดียวกับที่พวกเราได้อธิษฐานพรรษากันเมื่อสักครู่นี้

เมื่อบารมีของท่านเต็มเปี่ยมแล้ว ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ กลางพรรษา ท่านปฏิบัติธรรมแบบปล่อยชีวิต ตั้งแต่นอนยัน นั่งไม่กระดิกเลย ท่านเล่าว่า ตอนดึกๆ ใกล้เคียง

สว่าง ท่านก็ได้รู้ได้เห็นไปตามความเป็นจริง คือ เข้าถึงธรรมกาย ซึ่งเป็นกายตรัสรู้ธรรม ได้รู้ว่ำนั่นคือของจริง เพราะการรู้เห็นด้วยธรรมกายนั้นแตกต่างจากการรู้เห็นด้วยตาของมนุษย์ ซึ่งพวกเราจะได้ทราบในภายหลัง เมื่อเราได้เข้าถึงธรรมกายด้วยตัวของเราเอง

หลวงพ่อดัดปากน้ำ ท่านก็มีเลือดเนื้อ มีชีวิตจิตใจ เช่นเดียวกับพวกเรา ท่านปวดเป็น เมื่อยเป็น เจ็บเป็น ทุกข์ทรมานเป็น เหมือนอย่างพวกเรานี้แหละ **แต่ด้วยหัวใจที่เด็ดเดี่ยว เป็นคนจริง บวชมาแล้วต้องแสวงหาหนทางพ้นทุกข์ให้ได้ ถ้าไม่ได้ ยอมตาย เอาจริงเอาจัง ตั้งใจมันทีเดียว**

หัวใจท่านต่างหากที่แตกต่างจากชาวโลกทั้งหลาย ท่านเดินตามปฏิบัติของพระบรมครู คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วในที่สุดท่านก็ได้บรรลุเป้าหมาย คือ เข้าถึงพระธรรมกายในคตินั้น

สิ่งนี้เป็นแบบอย่างที่ดีงามของพวกเรา ซึ่งในฐานะที่เราเป็นลูกศิษย์ของท่าน จะต้องยึดถือเอาท่านเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติ ยามใดที่เราเกิดความท้อใจ จากการประพฤติปฏิบัติธรรม ปวดนัก เมื่อยนัก กระสับกระส่าย

ฟุ้งซ่าน หงุดหงิด งุ่นง่าน รำคาญใจ จะได้นึกถึงท่านเป็น
 ธงชัยของเรา ให้คิดว่าท่านมีเลือดมีเนื้อเช่นเดียวกับเรา ท่าน
 ยังทนได้

เพราะฉะนั้นเราต้องอดต้องทนอย่างท่าน ถ้าหากเรา
 มีมรรคผลนิพพานเป็นเป้าหมาย เราจะต้องทนได้ การที่เรา
 ทนได้นั้นแหละ จะทำให้เราเดินทางเข้าใกล้หนทางของพระ
 นิพพานเข้าไปทุกที

ดังนั้นภายในพรรษานี้ เราจะต้องตั้งใจมั่น แน่วแน่
 เอาจริงเอาจัง ขอให้เด็ดเดี่ยว สมกับเป็นนักรบแห่งกองทัพ
 ธรรม ไม่ได้ยอมตายกัน ทำความเพียรกันในทุกอิริยาบถ

กิจไหนที่จะศึกษาพระปริยัติธรรม เราก็ศึกษาไป กิจ
 ไหนที่จะต้องทำไปตามกิจวัตร เช่น สวดมนต์ทำวัตรเช้า
 ทำวัตรเย็น เราก็ทำกันไป กิจไหนต้องช่วยเหลือเกื้อกูลงาน
 ส่วนรวมของหมู่คณะ เราก็ทำไป กิจไหนเจริญสมาธิภาวนา
 เราก็ทำไป

ให้ทำอย่างจริงจังในทุกๆ เรื่อง เพราะกิจวัตรกิจ
 กรรมเหล่านั้น ล้วนแต่เป็นเครื่องเกื้อกูลสนับสนุนให้เรา
 เข้าถึงธรรมทั้งสิ้น

เรื่องเล็กน้อย แต่ผลงานยิ่งใหญ่

มีกิจบางอย่างที่เราอาจเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่เมื่อทำไปแล้วกลับส่งผลอันยิ่งใหญ่ ทำให้สมบูรณ์ด้วยโลกียทรัพย์ และน้อมนำไปพบอริยทรัพย์ในภายหลัง

ดังเรื่องสามเณรรูปหนึ่ง ถูกครูบาอาจารย์บังคับให้เก็บขยะไปเททิ้งที่ริมฝั่งแม่น้ำ พอมีจิตใจผ่องแผ้วก็นึกถึงบุญที่ตนได้ทำว่า เป็นสิ่งที่ทำได้ยากเหลือเกิน เพราะเณรก็คือเด็ก ยังมีวัยแห่งความซุกซน ยังอยากเล่นสนุกสนาน แต่เมื่อถูกบังคับให้ทำงาน ท่านก็ทำ

เมื่อทำความสะอาดแล้ว อาบน้ำอาบท่าเสร็จ จิตใจผ่องแผ้ว ก็ระลึกนึกถึงบุญนั้น แล้วอธิษฐานจิตว่า ขอให้ปัญญาประดุจคลื่นในแม่น้ำคงคาอันกว้างใหญ่ไพศาล และให้มีเดชดังดวงอาทิตย์

บุญเก็บใบไม้ ทำความสะอาดนี้ เราอาจดูเหมือนเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่แท้จริงนั้นกลับส่งผลอันยิ่งใหญ่ เพราะบุญสถานนั้นเป็นสถานที่ของพระพุทธเจ้า เป็นที่ที่มนุษย์และเทวดาทั้งหลายจะต้องมาอาศัยประพฤติปฏิบัติธรรมร่วมกัน ณ ที่แห่งนั้นจะไม่ขาดเสียงสวดมนต์ ไม่ขาดเสียง

แสดงธรรม ไม่ขาดภาพผู้มาแสดงธรรม และผู้มาประพฤติธรรม เพราะฉะนั้นเมื่อไม่ขาด ๔ อย่างนี้ ก็จะไม่ขาดผู้บรรลุมรรคผลนิพพาน

ความสะอาดของบุญสถานนั้น จะสร้างความสบายใจให้เกิดแก่ผู้ที่พบเห็น ผู้ที่ยังไม่เลื่อมใส เมื่อเห็นแล้วก็เลื่อมใส ผู้ที่เลื่อมใสแล้วก็ยังมีความเลื่อมใสมากยิ่งขึ้น **ความเลื่อมใสเป็นอาการของจิตที่หลุดพ้นจากความมืด** ความสะอาดที่ได้เห็นจะขัดเกลาให้ใจเลื่อม คือ เป็นเงา และใส คือ สว่าง กระฉ่าง เป็นเงากระฉ่าง เขาเรียกว่าเลื่อมใส เป็นเงางามขึ้นมา

จิตเงางามเมื่อไร ความเบิกบาน ความสุขใจก็เกิดขึ้น สติก็ตั้งมั่น ปัญญาก็เกิดตามมา **ความสุขใจ ความสบายใจนั้นเป็นต้นทางที่จะทำให้เข้าถึงธรรมกายได้ง่าย** เพราะฉะนั้นการเก็บกวาดไปไม้ใบหญ้านี้ จึงไม่ใช่บุญเล็กๆ น้อยๆ เลย

เมื่อกำลังบุญส่งผลเต็มที่ สามเณรน้อยรูปนั้นได้มาเกิดเป็น**พระยามิลินท์** เป็นกษัตริย์ผู้เลิศด้วยปัญญา ทรงอำนาจมาก มีวาทีคมคาย เจ้าลัทธิต่างๆ ในยุคนั้นเจอคำถามข้อสงสัยของพระยามิลินท์แล้วจนปัญญาหมด คือ ปัญญาที่มีอยู่หมดไปเลย อัดอั้นตันปัญญา

ฝ่ายพระภิกษุ ผู้เป็นอาจารย์ที่ใช้ให้สามเณรนำ
หยากเยื่อไปเททิ้ง ได้ยินคำอธิษฐานของสามเณร ก็มองเห็น
ว่า สามเณรรูปนี้มีปัญญา อธิษฐานดี และคิดจะสงเคราะห์
สามเณร

ท่านจึงได้อธิษฐานว่า ขอให้เรามีปัญญาประดุจผึ้งที่
ก้นกระแสดิ้นได้ คือ ให้เป็นผู้มีปฏิภาณสามารถแก้ไข
ปัญหาข้อข้องใจทั้งปวงของสามเณรได้หมดสิ้น เพื่อให้จิตของ
สามเณรนั้นสว่างไสว และมุ่งตรงต่อหนทางพระนิพพานได้

ต่อมา พระอาจารย์ท่านนั้นก็ได้มาเกิดเป็น **พระนาค
เสน** ผู้สามารถตอบปัญหาข้อสงสัยต่างๆ ของพระยามิลินท์
ได้ทุกข้อ สามารถยกอุปมาอุปไมยเปรียบเทียบกับข้อธรรมต่างๆ
ให้เข้าใจอย่างชัดเจน

ส่วนพระยามิลินท์นั้น ในที่สุดก็ได้ศรัทธาออกบวช
และบรรลุมรรคผลนิพพาน เป็นพระอรหันต์องค์หนึ่งในพระ
พุทธศาสนา

คำถามคำตอบของพระยามิลินท์และพระนาคเสน ที่
โต้ตอบกันในยุคนั้น ได้เป็นประโยชน์ เป็นที่พึ่งแก่ชาวโลก
มาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ เพราะว่าข้อสงสัยของชาวโลกมีมาก
น้อยเพียงใดก็ตาม ต่างอยู่ในขอบข่ายภูมิปัญญาของ
พระยามิลินท์ทั้งสิ้น

เห็นไหมล่ะว่า เก็บไปไม่เพียงใบเดียว ทำความสะอาด เก็บกวาดหยากเยื่อแค่เล็กน้อย ยังมีอานิสงส์มาก ถึงขนาดนี้ กุศลกรรมที่เราจะทำร่วมกัน ตลอดระยะเวลา ๑ พรรษา นี้ จะมีอานิสงส์ยิ่งใหญ่ไพศาลยิ่งไปกว่านี้อีก

เพราะฉะนั้นขอให้ลูกทุกๆ รูป ตั้งใจปฏิบัติธรรมกัน ให้เต็มที่ อย่างเอาจริงเอาจัง ผลแห่งการปฏิบัตินั้นจะเกิดขึ้นแก่ตัวของเรา บุญกุศลจะเกิดขึ้นแก่หมู่ญาติ มีบิดามารดา ครูบาอาจารย์ ญาติพี่น้องของเรา เป็นต้น เพราะการที่แต่ละท่านได้สนับสนุนส่งเสริมเราด้วยปัจจัย ๔ อันควรแก่สมณบริโศก เพื่อให้เราได้ประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างสะดวกสบาย ท่านเหล่านั้นก็จะได้มีส่วนแห่งบุญแห่งกุศลของเราด้วย

ยิ่งจิตใจเราใสสว่างเท่าไร บุญกุศลก็จะเกิดขึ้นแก่ตัวเราและหมู่ญาติมากเท่านั้น ยิ่งเข้าถึงธรรมกาย ก็ยิ่งสว่างมาก ยิ่งมีความสุขมาก

ถึงตอนนั้นเราจะมีสติ ปัญญา ความเบิกบาน และมีความภาคภูมิใจว่า เราเอาชนะอุปสรรคทั้งหลายทั้งมวลได้ เช่น ความเกียจคร้านในการประพฤติปฏิบัติธรรม การศึกษาเล่าเรียน หรือในการทำกิจการงานส่วนรวมก็ดี หรือเอาชนะความฟุ้งซ่าน ที่เกิดขึ้นจากความเคยชินที่เราเคยปล่อย

ให้จิตใจเลื่อนลอย ในสมัยที่เราเป็นฆราวาส เราสามารถข่ม
ได้ เอาชนะได้ นั่นก็คือความภาคภูมิใจ ความปิติ ปราโมทย์ใจ
เพราะเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก

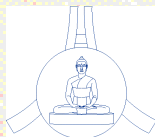
เราเคยหงุดหงิด เคยขุ่นมัว เคยโกรธคนนั้นคนนี้
ไม่ชอบใจในความประพฤติ หรือข้อวัตรปฏิบัติของบุคคลนั้น
แล้วเราอดทนได้ ให้อภัยได้ ข่มใจได้ ยึดแน่นแจ่มใสได้
เข้าไปทักทาย ไปพูดคุยกับเขาก่อนได้ นี่ก็คือความภาคภูมิใจ
เพราะสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ทำได้ยาก ซึ่งคนส่วนใหญ่มักจะติดทิฐิม
มานะ แต่พอเราเอาชนะได้แล้ว นั่นคือความภาคภูมิใจ

**สิ่งที่ยากเป็นของเยี่ยม ถ้าเราทำได้ เราก็เป็น
ยอดคน สิ่งที่ยากเป็นของเยี่ยม ทำได้แล้วเป็นยอด**

เพราะฉะนั้นภายในพรพราณี ขอให้ตั้งอกตั้งใจ
ปฏิบัติธรรม และฝึกฝนอบรมตนเองกันอย่างเต็มที่ทุกรูป
เลยนะจ๊ะ

หลวงพ่อดปากน้ำ ท่านก็มีเลือดเนื้อ
มีชีวิตจิตใจเช่นเดียวกับพวกเรา
ท่านปวดเป็น เมือเป็น เจ็บเป็น ทุกข์ทรมานเป็น
เหมือนอย่างพวกเราในแหละ
แต่ด้วยหัวใจที่เด็ดเดี่ยว เป็นคนจริง
บวชมาแล้วต้องแสวงหาหนทางพ้นทุกข์ให้ได้
ถ้าไม่ได้อะไรเลย เอาจริงเอาจัง ตั้งใจกันทีเดียว
หัวใจท่านต่างหากที่แตกต่างจากชาวโลกทั้งหลาย
ท่านเดินตามปฏิปทาของพระบรมครู
คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ในที่สุดท่านก็ได้บรรลุเป้าหมาย คือ เข้าถึงพระธรรมกาย

วัดพระธรรมกาย
ธรรมกาย คือ เป้าหมายชีวิต